

ОТ ДЪЛБИНИТЕ ИЗВИКАХ

Дейвид Уилкерсън
13 Септември 1999

“От дълбините извиках към Теб, ГОСПОДИ. Господи, чуй гласа ми! Нека ушите Ти бъдат внимателни към гласа на молбите ми! Ако Ти, ГОСПОДИ, помниш греховете, то кой, Господи, ще устои? Но при Теб има прошка, за да Ти се боят.” (Псалм 130:1-4)

Давид страда невероятно много под Божия бич. Нещата вървяха ужасно зле на всеки фронт в живота му. Той беше изправен пред съкрушителен потоп от проблеми, ужасни физически страдания, трагедия след трагедия, царство от бъркотия. Проблемите му се струпаха толкова много, че той започна да си мисли, че няма да оцелее. И извика: „Спаси ме, Боже, защото водите стигнаха до душата ми! Потънах в дълбока тиня, където няма твърда основа, навлязох в дълбоки води и приливът ме потапя.“ (Псалм 69:1-2)

Но външните проблеми на Давид не го притесняваха ни най-малко колкото ужаса в него. Той се страхуваше, че Господ буквално го е изоставил. Той написа: „Положил си ме в най-дълбокия ров, в тъмни места, в бездни.“ (88:6). „... Яростта ти натегна върху мен...“ (стих 7). „... търпя Твоите ужаси...“ (стих 15). „... Пламтящият Ти гняв премина върху мен...“ (стих 16)

Давид мислеше, че Бог го е изоставил поради греха му – мисъл, която той просто не можеше да понесе. Той пледираше пред Бог: „Да не ме завлече водният поток, нито да ме погълне бездната и да не затвори ровът устата си над мен.“ (69:15). Той казваше: „О, Господи, моля Те, не ми позволявай да стигна толкова дълбоко, че да не мога да изляза!“

Давид страдаше също и поради скандала, който беше забъркал в Израел. Грехът му беше изобличен и целия свят знаеше за него. Скръбта от срама, който беше причинил, беше съкрушителна и той молеше Бог: „... не ме прави за присмех на безумния.“ (Псалм 39:8)

Давид дори се страхуваше, че Бог може да му отнеме живота като наказание за греха му. Той през цялото време си мислеше, че Бог ще го порази с гнева Си. Той извика: „ГОСПОДИ, не ме обвинявай в негодуванието Си...“ (38:1)

Докато всички тези притеснения сполетяха Давид, душата му беше изпълнена със свят страх от Бог. Той изповяда: „Спомнях си за Бога и въздишах...“ (77:3). Това е едно странно изказване. Защо Давид беше смутен, след като всичките му спомени от Божите дела в живота му бяха донесли радост и щастие? Какво можеше да го смуги сега? Давид беше толкова обезпокоен понеже всичките му мисли бяха погълнати от това как Бог щеше да се разправи с греха му. Той чувстваше наказанието на Божия бич в плътта си, стрелите на истината пронизваха душата му жестоко: „Защото стрелите Ти се забиха в мен...“ (38:2)

Съвестта на този човек му тежеше. Той знаеше, че е съгрешил против цялата любов и светлина, които беше приел от небето. Господ го беше спасявал милостиво много пъти от предишните му провали. А този път Давид знаеше, че заслужава да бъде отхвърлен. Така че той се наскърби и обърка още повече и написа: „... беззаконията ми ме стигнаха, така че не мога да гледам; те са по-многобройни от космите на главата ми...“ (40:12)

Познавам някои християни, които са точно като Давид. Те обичат Исус, но са съгрешили ужасно срещу светлината, която им е била дадена. Те са слушали хиляди праведни проповеди, чели са Библията ежедневно в продължение на години, прекарвали са безброй часове в молитва. Въпреки това са съгрешили против всички Божии благословения. Как? Имат стар грях, с който никога не са се справили!

С течение на времето греха им е прекратил общението им с Исус. Сега Святият Дух им посочва техния навик и го държи пред очите им. Той ги предупреждава: „Стига толкова, този грях трябва да спре! Няма да си затворя очите пред начина, по който продължаваш в него. Отсега нататък има краен срок. Показах ти греха ти, но скоро може да те избличи и пред света!“

Когато влязат в Божия дом, те дори не могат да вдигнат глава. И плачат като Давид: „Греховете ми са твърде много, за да ги преброя! Беззаконието ми ме е обхванало. Дори не мога да вдигна поглед към небето!“

Те са изгубили всяка радост и свобода, на които преди са се радвали. Вече не могат да се молят или пеят със сила и живот. И се чувстват много провалени. Отслабнали са, отпаднали, готови да припаднат. И знаят, че всичко това е понеже греха им им пречи на общението с Бог! Това описва ли състоянието на душата ти? Ако е така, благодари на Бог за милостта Му. Той влага в теб страх от Господ! Затова потъваш все повече в дълбините на осъждението. Съвестта ти тежи!

Много честни вярващи правят всевъзможни старателни усилия да превърнат благодатта му в разрешително да грешат, въпреки че знаят, че начина, по който ходят не се вписва в святия Му стандарт!

Повечето християни се радват, че не се намират в списъка на Павел от осъдителни грехове: „Или не знаете, че неправедните няма да наследят Божието царство? Не се лъжете. Нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито хомосексуалистите, нито малакийците, нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство.“ (1 Коринтяни 6:9-10)

Но когато прочетат следващия стих, те чувстват пронизващата стрела на истината: „И някои от вас бяха такива, но вие бяхте измити, бяхте осветени, бяхте оправдани в Името на Господ Исус Христос и в Духа на нашия Бог.“ (стих 11). Изведнъж те си припомнят някоя стара похот, от която никога не са могли да се отърсят. Те си мислят: „Чакай малко, аз съм освободен и осветен. Защо тогава не мога да оставя този навик? Не съм наистина свободен!“

Може би наскоро си се върнал към някоя стара похот. Вероятно си влязъл в порнографски уеб сайт в интернет или си се въвлякъл в прелюбодеяние или хомосексуален грях. Или пък си откраднал нещо от шефа си, или пиеш алкохол на връщане за вкъщи от работа. Какъвто и да е твоя навик, ти знаеш, че не си свободен в тази област. Въпреки това Бог е казал много ясно: „Не можеш да влезеш в царството Ми, ако продължаваш да грешиш!“

Не се изненадвай, ако започнеш да се чувстваш по начина, по който се чувстваше Давид. Когато Господ види едно от децата Си да се бори с някоя похот или робство, Той бързо се намесва за да ни върне в пътя на покорството, мира и почивката. Как прави това? Той предизвиква условия в живота ни, които ни карат да се изправим пред греха си!

Това често означава да ни заведе в дълбините където заведе Йона. Той ни позволява да почувстваме невероятното Му осъждение и да бъдем погълнати от обстоятелствата. Но точно в най-мрачните дълбини Йона извика към Бог. И Господ бързо отговори на вика на слугата Си, като го възстанови в благословието и волята Си!

Молитвата на Давид стана интензивна в дълбините!

В отчаянието си Давид извика: „Господи, чуй гласа ми! Нека ушите Ти бъдат внимателни към гласа на молбите ми!“ (Псалм 130:2). Това ми звучи като молбата на умиращ човек. Давид очевидно не само изговаряше „молбите си“. Той беше по очи на пода – съкрушен, молещ Бог от дълбините на сърцето си: “О, Свети Боже Йехова, трябва да чуеш вика ми! Не мога да продължавам така. Грехът ми винаги е пред очите ми, а аз съм погълнат от страх и ужас. Моля Те, Господи, имай милост към мен!“

Давид знаеше, че душата му се нуждаеше от освобождение. И той се обърна единствено към Бог за да го потърси. Той стигна до заключението: „В толкова ужасно състояние съм, че сега само Господ може да ми помогне. Не мога да разчитам на съветници, приятели, дори и на семейството ми. Единствената ми надежда е в молитвата. Така че ще викам ден и нощ, докато Бог не чуе молбата ми!“

Много християнски бракове отчаяно се нуждаят от вида освобождение, който търсеше Давид. По цялата земя виждам двойки, които тънат в дълбините на отчаянието. Съпрузи твърдят, че се обичат, а дори не са любезни когато говорят един с друг. Те са по-мили към непознатите, отколкото към партньора си. С времето дома им се е превърнал във фризера от абсолютна злоба. Те не го знаят, но попадат в унищожение, а връзката им бързо излиза извън контрол. Вероятно техният брак е съсипан, доколкото е възможно. Ти и партньора ти сте ударили дъното и всяка сутрин се будиш чудейки се дали има някаква надежда. Дори наскоро си се замислял да си тръгнеш от тази връзка завинаги.

Възлюбени, трябва да осъзнаете състоянието си! Попаднал си в черна дупка, пълна с нечестиво отношение. А това състояние няма да си отиде от само себе си. Ако не предприемеш мерки, нещата ще се влошат, докато един от вас в крайна сметка не унищожи брака.

Събуди се сега за гласа на Святия Дух! Има грях в брака ти и той е извършван от двама ви – от теб и твоя партньор. Трябва да се справиш с него или ще останеш на дъното на мрачния кладенец завинаги!

На кого предаваш скръбта си? Изливаш ли мислите си пред най-добрия си приятел? Ако е така, дали не очерняш партньора си пред хората? Ако се срещаш със съветник, дали не търсиш оправдание да приключиш с брака ти?

Моля, не ме разбирайте погрешно, аз вярвам в семейните съветници. Но ако наистина искаш да стигнеш до корена на проблема, има само едно място, на което да отидеш. Не трябва да търсиш по-далеч от сърцето ти! Грехът е точно там, вътре в теб. И както и Давид, ти трябва да извикаш към Господ за милост.

Отчаял ли си се като Давид? Усамотил ли си се с Господ, паднал ли си по очи, викаш ли към Него? Притъпеното, мързеливо, тихо молене няма да ти помогне да постигнеш нищо. Ако не изливаш душата ти пред Бог, ти всъщност не искаш да бъдеш изцерен, а искаш да я караш по свое му!

Давид свидетелства: „... рева от стона на сърцето си... цялото ми желание и въздишането ми не е скрито от Теб.“ (Псалм 38:8-9). Трябва да извикаш силно като Давид: „Господи, чуй молбата ми! Няма да Те оставя, докато не ми отговориш!“

Нека ви покажа какво беше отчаянието на Давид. Представи си, че се връщаш у дома един ден. Като завиваш на ъгъла на улицата, виждаш пожарни паркирани пред дома ти. Черен дим излиза от прозорците, след малко всичко ще бъде погълнато от пламъци. И ти знаеш, че жена ти и децата ти са заклещени вътре.

Каж ми, колко спокоен ще си в този момент? Колко време ще стоиш безучастен, надявайки се, че огъня ще загасне от само себе си? Ще си седиш ли там тихо молейки се: „Исусе, надявам се да угасиш пожара“? Не! Ако имаш някаква любов в сърцето ти, ще се втурнеш през дима в дома ти и ще се опиташ да направиш нещо!

Ако бракът ти е в беда, значи къщата ти гори, а връзката ви ще изгори! А ако позволиш на пожара да продължи да гори, ще изгубиш всичко!

И така, имаш ли страх от Бог в теб относно брака ти? Чувстваш ли вина и осъждане поради ролята, която играеш в разпадането на брака? Ако е така, не се опитвай да укротиш съвестта ти. Бог ти изпраща тежкото Си слово понеже те обича. Той милостиво те предупреждава като се опитва да те събуди преди да се самоунищожиш. Така че бягай при Него и се моли усърдно. Там започва всяко изцерение – в спешното призоваване на името Му!

Давид разбра, че не можеше да остане дълго в дълбините на отчаянието, или там той щеше да бъде унищожен

Давид знаеше, че се нуждаеше от животоспасително слово, или всяка надежда щеше да умре. Така че той извика: „Ако Ти, ГОСПОДИ, помниш греховете, то кой, Господи, ще устои?“ (Псалм 130:3)

Ако трябваше да превода думите на Давид на съвременен език, те биха звучали приблизително така: „О, Господи, аз Те разглеждах само като великия частен следовател в небето, който ме следеше във всеки момент от деня, и си записваше всичките ми провали, подслушва телефона ми, слуша всяка моя мисъл, записва на видео всяка моя стъпка, ежедневно събира доказателства за съдебния ми процес. И събира достатъчно доказателства, за да ме прогони завинаги.

Господи, с всичките доказателства, които Си събрал, бих ли имал някакъв шанс? Как бих устоял тогава, когато собствените ми зли думи и тайни дела свидетелстват срещу мен? Как бих могъл да направя нещо друго освен да чакам да бъда осъден?

Всеки ден се събуждам и се страхувам от ужасния Ти гняв срещу греха ми. Кой би могъл да устои против един свят Бог, който наказва беззаконията? Дори и най-святите, смирени и вярващи души не могат да избегнат съда Ти. И ако те не живеят според закона Ти, какъв е моя шанс? Съгрешил съм по-лошо от всички тях!

Знам, че грехът ми не Ти се харесва, Господи. И знам, че няма да позволиш да продължи. Но ако не видя някакъв знак за милостта Ти скоро, с мен е свършено. Душата ми е съсипана, безнадеждна. Не мога да продължа!“

Много християни се борят като Давид. Когато святия, праведен страх от Бог влезе в душите им, ужасното Му величие непрестанно стои пред тях. Потоци от огнения Му закон се стичат направо към сърцата им и те започват да вехнат в агония. Както и Давид, те викат: „Господи, кой може да устои пред Теб? Кой може да понесе светостта Ти?“

Служението ни редовно получава писма от искрени християни, които се борят с хомосексуализма. Тонът на писмата им наподобява много този на агонията на Давид. Много от тези скъпоценни хора са израсли в църквата и обичат Исус с цялото си сърце. Но не могат да се освободят от хомосексуалната си похот. Накрая се отчайват, пропадат под вината и осъждението. Един отчаян млад мъж ни писа: „Пастир Дейвид, ако скоро не се освободя от това робство, нямам друг избор – ще се самоубия.“

За съжаление множество хомосексуалисти, лесбийки, алкохолици и наркомани са се самоубили понеже са паднали много дълбоко в дълбините. Те не са могли да понесат идеята, че непрестанно се провалят пред Бог. И непрестанно са се чудели: „Трябва да имам силата да преодолея това, но я нямам. Как мога някога да се освободя?“

Йона зададе абсолютно същия въпрос. Той беше буквално на дъното, на пода на океана, неспособен да избегне дилемата. И той извика: „Защото Ти ме хвърли в дълбините, в сърцето на морето, и течението ме обви; всички Твои вълни и талози преминаха над мен... Слязох до дъното...“ (Йона 2:3-6)

Според Йона – кой го изхвърли в онези мрачни дълбини? Направи го Господ! Всъщност, точно Бог заведе пророка до самото дъно и приготви един кит, който да го глътне. Когато Йона нарече проблемите си „вълните и талазите Ти“, той говореше за Господ.

Но Бог не беше ядосан на Йона, а просто му показваше греховете. Така че защо Той позволи това да му се случи? Защо го изпрати в дълбините? Искаше да предпази слугата си от това да излезе от волята Му! Той искаше Йона да следва пана Му, за да бъде благословен. Накратко, Бог заведе Йона в дълбините, за да го възстанови!

Йона 2:2 ни казва точно какво целеше Бог: „... В скръбта си извиках към ГОСПОДА и Той ми отговори; от утробата на Шеол извиках и Ти чу гласа ми.“ Господ чакаше Йона да се обърне към Него, да извика към Него! „Отхвърлен съм отпред очите Ти! Но отново ще погледна към светия Ти храм.“ (стих 4). „Когато душата ми чезнеше в мен, си спомних за ГОСПОДА...“ (стих 7)

Днес Господ прави същото с нас: Той ни освобождава като ни позволява да паднем в дълбините. Оставя ни да се потопим в отчаяние от греховете си, докато не ни остане друго спасение освен Него. И накрая, от дъното на ада ние викаме: „О, Господи, моля Те чуй ме! Стигнах дъното, нямам надежда. Трябва да ме спасиш!“

Вероятно си ударил дъното поради греха ти. Просто не виждаш как ще победиш тази стара похот или горчивина. А сега Господ ти е позволил да слезеш в дълбините. Но всичко това има цел. Той се надява, че както Йона, и ти ще „погледнеш отново към Него“.

Бъди сигурен, когато Йона извика към Господ, Бог го освободи бързо: „И ГОСПОД заповяда на рибата и тя изплю Йона на сушата.“ (стих 10). Бог каза на кита: „Стига, сега го изплюй. Слугата Ми Ме призова и Аз ще му отговоря!“

Твърде много християни стоят в дълбините, в абсолютна безнадеждност

За много вярващи това да стигнеш дъното означава края. Те са толкова съкрушени от провалите си, че развиват чувството за недостойност. И с времето вече не може да им се помогне. Исая писа за такива вярващи: „От наскърбена, смутена, безутешна!...“ (Исая 54:11)

Някои в крайна сметка се ядосват на Бог. Те се изтощават от това да Го чакат да се намеси. И започват да Го обвиняват: „Господи, къде беше когато се нуждаех от Теб? Виках към теб за освобождение, но Ти не ми отговори. Направих всичко, което знаех, а все още не съм свободен. Писнало ми е да се покайвам без да виждам промяна!“ Много такива вярващи просто се предават на похотта си.

Други изпадат в мъглата на духовната апатия. Те са убедени, че Бог вече не е загрижен за тях. Те си казват: „... Пътят ми е скрит от ГОСПОДА и правото ми се пренебрегва от моя Бог“ (40:27). „ГОСПОД ме е оставил и Господ ме е забравил.“ (49:14)

А други пък в крайна сметка фокусират цялото си внимание върху греха си, опитвайки се да се поддържат в непрестанно състояние на осъждане. Но това само ги обърква и те викат: „... Престъпленията ни и греховете ни са върху нас и ние чезнем заради тях! Как ще живеем?“ (Езекил 33:10). Истината е, че това да чувстваш осъждане само по себе си не е края. Когато сме смирени от вината и скръбта си поради нашите грехове, ние не трябва да се отпусваме в тези чувства. Те имат за цел да ни докарат до предела на силите ни и до победата на Кръста!

Давид беше измъкнат от дълбините като си спомни простителната природа на Бог!

След целия плач към Господ, Давид в крайна сметка свидетелства: „Но при Теб има прошка, за да Ти се боят.“ (Псалм 130:4). Святият Дух започна да залива душата му със спомени за Божиите милости. И изведнъж Давид си припомни всичко, което беше научил за простителната природа на Отец: „... о Ти си Бог на прошката, милостив и състрадателен, дълготърпелив и многомилостив... „ (Неемия 9:17)

Скоро след това Давид се радваше като си припомняше: „Защото Ти, Господи, си благ и готов да прощаваш, и многомилостив към всички, които Те призовават.“ (Псалм 86:5). „Той е, който прощава всичките ти беззакония...“ (103:3)

Ето едно от основните обещания в Новия Завет. Еремия заявява: „... Защото ще простя беззаконието им и греха им няма да помня вече.“ (Еремия 31:34). А Павел добавя в Новия Завет: „... като прости всичките ви престъпления.“ (Колосяни 2:13). Бог ни е обещал прошка за всеки грях!

Това обещание за прошка се отнася за определени хора. То се отнася само за онези, които са съкрушени и уморени от греховете си, които са паднали в дълбините на вината, които са преживели претърсването на душите си от Святия Дух, и които са се покаяли и са се обърнали към Христос със вяра!

Самият Исус казва, че не всеки, който вика: „Господи, Господи“ ще влезе в Божието царство. За съжаление множество християни се притесняват за всичко друго, но не и за греха си. Старият им навик не ги безпокои ни най-малко. Те са се убедили, че Бог е толкова милостив и пълен с благодат, че ще им прости дори и те да продължават да грешат на инат.

Не, никога! Те са се сдобили с фалшив мир! Задушили са осъжденията на Святия Дух, претърсванията на душите им и това как Той се разправя с греховете им. Потърсили са прошка преди вината им да е преминала в благочестива скръб!

Но в същото време Божията прошка може да се придобие само чрез вяра. Ние не можем да си спечелим с мисли. Христовият дар за нас на изкуплението ни с кръвта Му е толкова дълбок, благодатен, тайнствен, че е далеч по-голям от способността на човека да го разбере. Може да чувстваме осъждане, страх и вина поради прегрешенията ни. Но нашият небесен Отец стои до нас през цялото време, готов да ни прости. Кръвта на Христос, любовта на Отец, Господното желание да прости – всички тези благословения могат да се познаят само чрез вяра: „... праведният чрез вяра ще живее“ (Колосяни 3:11).

Може да се чудиш: колко пъти ще ми прости Господ за това, че се предавам на един и същи грях отново и отново? Бъди сигурен, невероятната Му простителност е неограничена. Всеки път когато съгрешиш, можеш да отидеш при Исус и да намериш освобождение. Но Господната простителност не е глупава или сляпа. За да бъде сигурен, небесният ни Отец ни прощава, но в един момент ни наказва, за да ни държи далеч от греха.

Когато 4-те ми деца растяха, аз трябваше да ги наказвам, когато правеха бели. Виках ги в стаята ми, за да ги напляскам и когато те виждаха колана в ръката ми, се разплакваха. Те викаха: „Не, татко! Съжалявам. Моля те, прости ми!“

Аз им прощавах. Но това не ме спираше да използвам колана. Знаех, че ако не го направя, за тях щеше да изглежда безсмислено – като шега, вместо като начин за наказание. По същият начин и Божият закон е винаги там, за да ни напомни за светостта Му, за пътищата Му, и че Той има предвид онова, което казва!

Нека ви оставя със слово на надежда. Ако в момента си дълбините поради греха ти, ако плачеш поради Божия бич върху гърба ти – бъди окуражен. Той те наказва поради нежната Си любов. Завел те е там понеже иска да познаваш страха от Него!

Какво точно означава да се страхуваш от Господ? Това означава да можеш да кажеш: „Знам, че Баща ми ме обича. В безопасност съм завинаги съм Негов и знам, че Той никога няма да ме изостави. Той чувства болката ми, когато се боря. А е търпелив с мен когато водя война с греха. Винаги е готов да ми помогне когато Го призова. Но също така знам, че Той няма да ми позволи да не се покоря на Словото Му. Небесният ми Отец няма да ме пощади, защото ме обича много!“

Това е смисълът на всичко. Бог иска да приемем прошката Му, за да имаме страх от Него. „Но при Теб има прошка, за да Ти се боят.“ (Псалм 130:4). След като започнем да се страхуваме от Господ, ще искаме нещо повече от това просто да Му се покорим. Ще искаме да Му угодим, да Го накараме да се усмихне. Това е благословения резултат от святия страх от Бог.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1999 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Out of the Depths I Cried](#) / [От дълбините извиках](#)